

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 270/05-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť V. Š., bytom B., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 23 P 338/96 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2005 doručená sťažnosť V. Š. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 P 338/96.

Zo sťažnosti okrem iného vyplýva, že:

„Dňa 24. 10. 2001 podala zákonná zástupkyňa - matka sťažovateľky N. Š. u odporcu návrh na začatie konania o zvýšenie výživného proti žalovanému - otcovi sťažovateľky Ing. V. Č. Toto konanie sa vedie u odporcu pod sp. zn. 23 P 338/1996 a doposiaľ nie je právoplatne skončené (...)“.

Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti podrobne opisuje procesné úkony účastníkov predmetného konania, z ktorých vyplýva najmä to, že okresný súd vo veci samej rozhodol 29. apríla 2005 rozsudkom, proti ktorému podala sťažovateľka 17. augusta 2005 odvolanie.

V dôsledku zbytočných prietáhov v súdnom konaní pri vyhotovení rozsudku z 29. apríla 2005 podala v júni 2005 aj sťažnosť na zbytočné prietahy, na ktorú jej odpovedal predseda okresného súdu v júli 2005.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd porušil v konaní o zvýšenie výživného jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a prikázal okresnému súdu vo veci konať.

Zároveň sa domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 50 000 Sk a úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, IV. ÚS 92/04).

Zo sťažnosti sťažovateľky, ako aj z jej príloh a z vyjadrenia okresného súdu ústavný súd zistil, že sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 P 338/96.

Okresný súd v namietanej veci rozhodol rozsudkom 29. apríla 2005. Vyhlásením rozsudku vo veci samej a jeho doručením (a úkonmi, ktoré musel okresný súd vykonať v spojitosti s podaním odvolania podľa § 209 Občianskeho súdneho poriadku) okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľky. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej za

predpokladu, že toto rozhodnutie bude napokon konečným rozhodnutím vo veci samej aj napriek podanému odvolaniu a vykonaniu riadneho opravného konania.

Rozsudok okresného súdu z 29. apríla 2005 bol na základe odvolania sťažovateľky rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 CoP 443/05 z 28. októbra 2005 zmenený. Rozhodnutie krajského súdu je v predmetnej veci konečné a nadobudne právoplatnosť hneď po jeho doručení účastníkom konania. Rozhodnutím krajského súdu došlo ku skončeniu konania v merite veci, stav právnej neistoty sťažovateľky bol odstránený (aj keď po začatí konania pred ústavným súdom) bez toho, aby sa vec akýmkoľvek zákonom dovoleným spôsobom dostala späť na okresný súd (obdobne napr. IV. ÚS 188/03), ktorý po rozhodnutí krajským súdom iba doručuje rozhodnutie odvolacieho súdu účastníkom konania.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne priet'ahy v ňom, a napokon ani postup krajského súdu.

Keďže sťažnosť sťažovateľky smerovala iba proti postupu okresného súdu a ústavný súd je viazaný petitom návrhu v zmysle ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa postupom krajského súdu nezaoberal.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť podanú proti okresnému súdu po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2005

